

9. jul. 1845

FAKTA

Dato:

9. jul. 1845

Sidetæl:

Dagbog F, side 55-65

Dagbogens placering:

Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.

KKS19997

Trykt udgave:

Bjarne Jørnæs (red.): Johan Thomas

Lundbye. Rejsedagbøger 1845-1846,

Statens Museum for Kunst 1976, s.

104-110; Jesper Svenningsen (red.):

Seks år af et liv. Johan Thomas

Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne,

kunst og kærlighed, København 2018,

s. 350-354

TRANSSKRPTION

Onsdag d 9 July Lyon

Det var lovet mig, at jeg skulde komme tidsnok for at kunne gaa bort strax med Dampskib herfra, men vi havde et Uheld underveis, som Opholdt Reisen noget. Om Reisen vil jeg kun •56• skrive, at Egnen vel var mange Steder kjøn, men forekom mig nu, da jeg kom fra Schweitz, temmelig ubetydelig; dog var Grændsefæstningen l'ecluse (?) et høist interessant Punct. Senere blev egnen stedse mildere og mildere, og om ikke Alting havde været frodigere og farverigere, Træerne mere runde end hos os, saa kunde jeg tit fundet Lighed med vor Natur. Jeg saae hele Marker med Mais, (tyrkisk Hvede) for første Gang. Fra om Morgen Kl: 6 til Aft Kl 7-7½ omtr havde jeg til Nabo en ung borgerlig Pige herfra Egnen; hun passiarede ret livligt med mig, og havde stor Glæde af den Forlegenhed, hvori Sproget satte mig, og tilsidst, da jeg ikke kunne huske, hvad Druer heed, og derfor spurgte hende: naar spiser man Vinen frisk?, og hun omsider fattede, hvad jeg meente, da lo hun himmelhøit. Det var da ogsaa af de Ting, som jeg mindst skulde glemme, naar selv Michel i: "de Danske i Paris"¹ kan huske det; men det kom bagefter. – Hun steeg ud, ved den By, hvor vi spiiste til Aften, og strax efter vi havde forladt den lille Stad, vi havde ikke kjørt 3 Qvarter, da kom vi til et Sted, hvor •57• der var fyldt stærkt paa Veien med Smaasteen, saa det blev besværlig for Hestene at trække; mange steeg ud, og da jeg mærkede at Vognen strax efter krængede ganske betydeligt, da gik ogsaa jeg ud tilligemed Resten. Kudsken havde holdt for meget til høire og vi vare alt saa nær med at vælte, at man maatte holde paa Vognen [overstreget: med] ved Hjælp af en Jernkjede oppe fra øverste Dæk, hvor en vældig Mængde Baggage gjorde Stillingen endnu værre; men det værste var: at tre Heste og samtlige Passagerer, faeminina inclusive, vare ikke istand til at bringe Vognen af Pletten; der hjalp hverken Pidskeslag eller gode Ord, og til sidst bleve Hestene saa angest, at det [overstreget: gik] hele, paa den smalle, opfyldte Vei, saa temmeligt slemt ud. Mørkt var det og det lynede i Afstand; jeg begyndte at belave mig paa en vaad Trøie, da jeg pludselig hørte Bjældeklang; det var en anden Diligence. Den kunde ikke komme frem for vores, laante altsaa villigt sine tre Heste til vor Vogn, og saa gik det. Men efter det Hele skulde være i Orden, gik vore tre atter i Staae i de voldsomme Dynger af Smaasteen. Nu sprang jeg atter ud for dog at lette lidt og gjorde min Kammerat: en aldrende Herre med. Men, da Hestene ved Hjælp •58• af dygtige Pidskerap atter kom paa Glid, da skete det med en Fart, som gjorde mig det umuligt at følge Vognen og min gamle Kammerat endnu mindre; jeg travede i Steenene og Mørket det Bedste, jeg havde lært, hørte min gamle Ven stønne og puste bagved, men længere og længe svandt Vognen. Den standsede lidt, jeg nåede den, og kom ind, raabende af alle Kræfter, den ene Gang efter den anden til Postillon og Conducteur og hvem der forøvrigt vilde høre og kunde

forstaae mig: il y a un monsieur en arrière! il y a un monsieur desendu! tenez! tenez un moment!!! Det lykkedes; endelig ankom min gamle Ven, men hans Humeur havde undergaaet en betydelig Forandring, var hartad ukjendeligt: ce n'est pas ma conte! sagde han, j'ai pay  pour  tre men , pas pour courir comme ca! o s v i den Tone. Det hjælper paa Humeuret naar man seer en anden blive gnaven. Men ved Ankomsten hertil Frankrigs næststørste Stad imorges Kl: 4, da var det min Tour at blive ilde til mode, omringet af disse frygtelige •59• Kapere, som [overstreget: stak] længe før Vognen holdt stege op paa Trinene og stak os Adressekort i Hænderne til alle Stadens Hoteller, og i et væk, da jeg var steget ud tilbød deres Hjælp, for at bære min Baggage; Conducteurs Prelleri, min Eensomhed i den store fremmede By, der endnu i det tidlige Morgengry var som uddød, undtagen Brandfolkene, der vare beskæftigede med at slukke en Ildebrand i en fjernere Gade, vi havde passeret, og hvorfra vi endnu saae R gen – det Hele var uhyggeligt, for at bruge et ægte dansk Udtryk, saa uhyggeligt, at jeg ret af min inderste Hjerter nskede: gid du var Hjemme! Dog, er det ikke netop disse  ieblikke, jeg trænger til, er det ikke saadanne Forlegenheder, som dem, der omgiver mig, og dem, jeg gaaer imøde – der skulle give mig lidt mere Energi og Mandighed? Lad mig derfor ikke ønske bortfjernet, hvad der er mig i Sandhed gavnligt. Men sandelig! min Stilling kan blive betænkelig nok, thi efter al Rimelighed vil jeg ankomme til Rom næsten uden Penge, og en 6 Ugers Tid vil dog i hvert Tilfælde gaae hen inden jeg kan have skrevet hjem og modtaget Svar og Penge. Nu vel! det •60• kan ogsaa være værdt at prøve engang, nu er jeg jo i den Stilling, at Ingen bryder sig om mig, Ingen kjender mig, det er just som jeg stundom har ønsket, nu maa jeg ogsaa søge Glæden, hvor jeg kan finde den, selv paa de utroligste Steder, f Ex: i den egne Spænding, som jeg ikke er letsindig nok til blive Herre over, den Spænding, hvori  ngstelse for mit Udkomme sætter mig; det er maaske første Gang, jeg har følt virkelig Angst for Udkomme, selv det har noget Pirrende. – Nu jeg sov et par Timer i mine Klæder og gik saa hen i Mus et, hvor jeg saae Malerisamlingen, som jeg ikke fandt saa grumme henrivende. I Cataloget har jeg m rket de Sager, der meest interesserede mig. 2 Francs gav jeg i Douceur og for Catalog. Lyon er en By med 200,000 Indbyggere, troer jeg, altsaa meget større end København. En smuk Quay gaaer langs Rhonen, hvorover flere Broer fører; man arbejder endnu paa en nye H engebro. Ellers seer Folk her ud, som de havde noget at bestille, og Byen har ikke det kjedsommelig opstasede Udseende, som jeg ellers •61• har fundet næsten overalt paa Reisen, hvor der var nye Dele af Byerne. Det er ellers ikke meget jeg har seet af Byen, og jeg har forgjæves ledt efter saa prægtige Boutikker som i Genf. Genf var som et lille Paris, synes jeg, (som aldrig saae Paris), liggende i en yndig Egn; naar Solen skinnede saae det altid ud, som om det var Helligdag, eller Festdag, vil jeg hellere sige – her er Arbeide, Støi, L rm – der saae Arbeide ud som

Leg – her ligger det tungt paa Vedkommendes Skuldre. Men derom kan jeg jo ingen Mening have.

Ved at strøife gjennem Gaderne, da jeg søgte hertil hotel des générales, (som sandelig er saare tarveligt.) kom jeg ind i en snever Gade, hvorfra jeg kunde see dybt ind i en Gaard med mange Afdelinger, Skure, Stalde o s v jeg kunde ligne den ved en af vore Gjæstgivergaard paa Vestergade. Det var for fristende, jeg maatte ind i disse maleriske Rum; hvert Øieblik kunde jeg til Siderne gjennem Døre see ind i svagt oplyste Rum, hvor Silhouetter af Heste, og Muuldyr med de vældige Kumter traadte frem under dæmpet Klang af Bjælder og Klokker ved Dyrenes rolige Bevægelser ved Krybberne. Dertil de store, tohjulede Karrer, i Krogen so- ●62● vende Kudske i Halmdynger, Krybber, Høns, Ænder og gamle Mure og Hvælvinger – jeg har længe ikke seet noget saa Malerisk. – Men jeg har nok skrevet længe, thi jeg føler en mægtig Hunger, det bliver nok bedst, jeg finder ned i Salen, der saavel som min Stue og alle Gange ere belagt med Steen.

om Eftermiddagen.

Udsigt eller Indsigt i Gjenbo-Huset fra mit Vindue i den smalle Gade. Fra Stueetagen lyder Klirren af Metaller og Hammerslag, men jeg behøver ikke mere, end den lille Scene ude ved Døren paa selve Gaden, hvor Smedens Kone sidder nok saa net med sit Sytøi; at det er en Smed der boer siger mig den lille Dreng, som har en lille Fiilklo gjort fast paa det lille Bord eller Consol, der tillige tjener som Moderens Sybord, og der filer han alt, hvad han kan; det er hans Legetøi, det som Faderen kan give ham; de Ord af Hans Sachs, som endnu bestandig hænger fast i min Hukommelse, faldt mig ind:

jeg har ei valgt min Stand – jeg fødtes
i den, og alt som Lille nødtes
jeg ved min Faders Side til
at øve, hvad jeg agte vil!²

– Første Sal stille, mørk, uudforskellig. Paa anden Sal kan jeg see en gammel grim Kone og en heel Deel smaae Træhjul, som ere stillede i en Halvkreds imod hende og dreie sig paa deres krumme Axe. ●63● Hun har Traad, hun sysler med – det hele seer cabalistisk ud; hun er en Sibylle en Parce, der spinder Livets Traad – maaskee paa en her ganske sædvanlig Garnvinde! [tegning af den gamle kone og hendes væv] Nu vil jeg nok spørge mine ærede Læsere, om en saadan Indretning som denne styret af en saadan gammel hexeagtig Qvind, ikke nok kan gjøre een lidt alvorlig tilmode?

Paa tredie Sal, som jeg seer op til, som er en Qvist og som [overstreget: jeg] modtager et meget smukt Lys gjennem et Vindue i Taget, men desuagtet har et andet, hvor igjennem jeg kan see. For dette Vindue kan trækkes et Forhæng, men det er nu trukket til Side, og hele Baggrunden indtages af store, reenlige ziirlige Folder i et [overstreget: rø] lyserødt

Sengeomhæng. Jeg kan see Enden af et Meubel, som ligner en Pult, og derved sidder Konen og syer; hun er ikke ganske ung, hun er vist 30 Aar, men meget net, kun forekommer hendes Paaklædning en Nordbo noget for let, den er utrolig let oventil, ganske hvid med et guult Tørklæde hængt løst over Skuldrene. Men Lyset ovenfra paa dette hvide og gule, paa hendes mørke Ansigtssfarve og Glandsen i det sorte Haar, gør det til et nydeligt lille Genrebillede, der vel var een af Marstrands Pensler værdigt. Der ovenpaa kommer Taget paa denne Maneer. [tegning af tagskæggets endeprofil] Man kan vist see •64• paa denne min Pens Over flyden, at jeg ikke har forstaaet at afvinde den interessante Side, men kjeder mig lumsk i "la seconde ville de france" som en Herre igaar bebreidende lod mig vide, at Lyon var, da han fornam, at jeg ønskede at komme herfra ligeved Ankomsten hertil. Hvad Pokker – pfui! jeg mener: hvad kan det hjælpe, at det er den anden By i Frankrig, hvad kunde det hjælpe, om det var den første, naar jeg ikke forstaaer mig paa store Byer. De virke benouende paa mig, og min eneste Glæde har i saadanne paa Reisen været: at sidde paa mit eensomme Kammer og tegne eller skrive; idag er jeg uheldigvis ikke oplagt, hvad min Tegnebog³ klarlig viser og (see den 9 July Lyon) og træt af at skrive; men jeg vil dog prøve at fuldende, hvad jeg før begyndte at tegne paa. –

7 Fr. 80 Cent: i hôtel des generales

1 Drikkepenge og Tøitransport.

Chatolske Præster. Den første, jeg saae var paa et Dampskib ved Rhinen, en ung Mand med tyndt rødligt Haar, ziirligt klædt i sin lange sorte Frakke. Dernæst i Aachen 4 velfodrede joviale Herrer, som gottede dem ved Viinflaskerne. Paa Veien •65• fra Genf til Salenches sad jeg ved Siden af en ung katholsk Præst, en udmærket smuk Mand, ganske ung, men ellers meget lignende Pastor Øllgaard⁴ i Kjøbenhavn. Han hørte jeg var fra Norden og gik til Rom, men det forekom mig, som jeg kunde mærke, at han behandlede mig lidt som en Kjætter; imidlertid kunde jeg ikke noksom glæde mig over hans Ydre. Senere har jeg i Schweitz seet mange af disse Folk, saa let kjendelige ved deres lange sorte Dragter; men de saae tit lurvede ud. I Aften spiiste jeg med en saadan Præst her i hôtellet, og fik en lang Passiar med ham; han fortalte mig om Avignon, og jeg kaldte ham bestandig: monsieur le curé meget høflig. Vi bleve ret velfornøiede med hinanden, og jeg undgik at komme paa religieuse Materier. – Elskede Moder!⁵ Sidder Du endnu i Dit stille Kammer, og sænder Tankerne ud til dine Sønner? de kunne ikke finde Din Johan, Du veed ikke, at han er: her. Gud velsigne og bevare min gamle Moder!

³ Johan Ludvig Heibergs vaudeville De Danske i Paris blev første gang opført og udgivet i 1833 og var siden blevet opført hvert år. Lundbyes henviser til Mikkels sang i anden akts sjette scene.

² Citat fra Adam Oehlenschlägers oversættelse af Deinhardsteins drama Hans Sachs, som Lundbye havde holdt meget af siden sin barndom, se dagbogen 2. oktober 1842.

³ Lundbyes skitsebog fra rejsen til Italien blev efter hans død adskilt, se Laila Skjøthaug: "Rekonstruktion af Lundbyes skitsebøger" i Tegninger og huletanker. Johan Thomas Lundbye 1818-1848, Marianne Saabye red., Den Hirschsprungske Samling, København 1998, s. 356, nr. 24).

⁴ Antagelig Wilhelm Øllgaard (1806-1860/61), ordineret kateket ved Trinitatis Kirke.

⁵ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

I det mitop saaledes efter en lille Spadsaction
 gav den smukke store Guai ved Phoen.
 plads. i hvor de to Breve forfeilet mig, da
 skulde Opkaldet i Jern været net bekræftet.
 Det var den første Kilde, i mid, kunde.
 Trindlingen var sig, det smukke Scheritz,
 kunde i No skrive til mine Venner, og
 endda paa T.d til at tegne lidt. Men
 til 6 til Lyon; om en Uge tid skal jeg vel
 være i Rom her Landsmændene. —
 Min Regning her:

Plat til grund af gæ	18 fr 50 cent
For at Por Skriver forsalet (inklud)	6 — —
For Vadske — ved i enden i hke. —	1 — —
Middagstid Tirs dag 18 paa Veien til Lyon.	
Lidke penge samt beordret af Affret for min Rejse	1 — 50 —
Middagsmad i Belle garde (Told bureau) —	2 — 50 —
Jordbær for min lille, mitte Naboerskes Skjal	" — 50 —
for et glas Grog, samt to Almisse, smaal.	" — 25 —
Aftensmad, i ved i hke. hvor — — —	1 — 75 —
Ligøren, 25 Alf paa samme i hke. kjendte Sted —	2 — — —
en skændig Affret til Landstuen —	3 — — —
og for at plumbere min Kuffert ved først Told	" — 50 —
(linie —)	
<u>Onsdag 19 Juley Lyon.</u>	

Det var lovet mig, at jeg skulde komme tidligt
 for at kunne gøre hurtig strøg med Danzig
 herfra, men i hke. at Wheld i midten, som
 opkaldt Reisen meget. Om Jovise vil jeg tænke

skrive, at Egnen vel var mange Steder
hjer, men fore kom mig nu, da jeg kom
fra Schweitz, temmelig indtjellig. Og
var Grendsefæstningen L'elluse (?) et
høit interessant Punkt. Senere blev
Egnen steds mildere og mildere, og
om alle Atting havde været fradigere og
farverigere, Træene mere røde, end
her er, saa kunde jeg tit finde sig
med vor Natur. Og saa blev Merken om
Mars, (tykket bløde) for første Gang. Fra
om Morgenen Kl: 6 til Aften Kl: 7 - 7½ omtr
hendes, og til Nabo en ring hergetlig. Og hos
Egnen; hun passerede ret hurtigt med mig, og
hendes stor Glæde af den Forlegenhed, hun
spragte sette mig, og til sidst, da jeg ikke kunde
hinde, hvad Døren hed, og der for sprang
hende: naar spiser man Vinen frisk, og
hun om: der fattede, hvad jeg mente, da
le hun himmelhøit. Det var de ynd
af de Ting, som jeg mindst skulde glemme,
naar alle Micheli; de Danske i Paris kan
hinde det; men det kom hagefter.
Hun steg ned, ved den Bj, hvor vi
spiste til Aften, og strax efter vi havde
forladt den lille Stad, vi havde ikke hørt
3. Quarter, da kom vi til A. Stad, hvor

Der var fyldt stærkt paa Vien med
Smaastuen, saa det blev hvoventlig for ple-
stene at trække; mange steg ind, og da
vi mærkede at Vognen staa efter kæn-
ged, ganske betydeligt, da gik ogsaa vi ind
Hillegemod Osten. Kædskene havde holdt
for meget til hiise og vi saa alt saa uer-
sed at sætte, at man maatte holde paa by
men saa saa hjælp af en forkjedt oppe fra
øverste Dæk, hvor en ualdig mange Raggys
gjorde. Skillingen end nu var; men det
være var: at tre Heste og samtlige Par
sageres, faemmenina inclusive, vare ikke
i stand til at bringe Vognen af Pletten, der
hjælp hverken Piskerlag eller gode Ored
til: det blev Plestene saa angret, at det
helst, paa den smalle, opfyldte Vei, saa
temmeligt slent ind. Minket var det og
post lynde: Afstand; vi begyndte ikke
lave mig paa en raad Troie, da vi plet
velig herte det Bjældklang; det var en en
den Diligence. Den kunde ikke komme
frem for vores, laante altsaa villigst
tre Heste til vor Vogn, og saa gik det. Men
ofte at det blev skuld. Vært: Oders, gik
vare tre atter i Staa: de kaldesomme Dyrige
af Smaastuen. Na oprang vi atter ind for
at lette lidt og gjorde min Kammerat: en alben
de Heste med. Men, da Plestene var hjælp

Og af Sjette Pidskerap, atter kom paa
 Gled, da skete det med en Fart, som gjorde
 mig det umuligt at følge Vejene og min
 gamle Kammerat endnu mindede sig
 travede i Steene og Mærket i det Bedst,
 og havde lært, herte min gamle Ven
 stemme og finste bagved, men længere
 og længe sandt Vejene. Den stand
 ved det, og maade den, og kom ind, ræd
 p. af alle Krefter, den ene Gang efter den
 anden til Postillon og Condukteur og
 hvem der forvrigt vilde høre og kunde
 forstaa mig: il y a un monsieur
 en arriere il y a un monsieur deson
 Sir! Teney! Teney un moment!!!
 Det lykkedes; endelig ankom min gamle
 Ven, men hans klumme havde undergaaet
 en betydelig Forandring, saa hartad ingen
 seligt: ce n'est pas ma conte! sepl.
 haw, j'ai payé pour être mené, pas
 pour courir comme ça! o s u i
 Dan Tone. Det hjælper paa Klumme
 naar man ser en anden klumme gaa.
 Men ved Ankomsten heftede Frankrigs
 næststørste Stad imorges Kl. 4, da
 var det min Tørre at blive i det til
 niende, omringet af disse frugtfulde

Napere, som stak længe for Nogen holdt
stege og paa Trinene og stak os alle
helt i Klædning til alle Stadens Klæd-
ler, og i et øjeblik, da vi var stegte ind til
paa Hjørnet, for at høre min Baggage,
Gandactørenes Treller, min Lønsomhed
i den store fremmede By, der endnu i det tid-
lige Morgenlys var som riddet, indtagen
Brandfulkene, der vare beskæftigede med
at slukke en Vildbrand i en fjernere Gade,
vi havde panik, og hvorfra vi end var
Røgen — det hele var usikkert, for at
bringe det øjeblik danske Udtryk, som usikkert,
at vi nok af min inderste Hjerte ønskede:
gud! Så var hjemme! Dog, er det ikke
næsten Lids Gieblikke, vi trænger til, er det
ikke saadanne Forlegenheder, som dem, der
omgiver mig, og som, vi gaar imøde — der
skulle give mig lidt mere Energi og Man-
sigthed? Lad mig derfor ikke ønske best
Hjælp, hvad der er mig i Længsel og
lyst. Men sandelig! min Stilling kan blive
betænkelig nok, thi efter al Rimelighed vil
vi ankomme til Rom, næsten uden Penge,
og en 6 Ugers Tid vil jeg i hvert Tilfælde,
gaar hen inden vi kan have skrevet hjem
og modtaget Løse og Penge. Nu vel! det

Han ogsaa vare vort at prøve engang,
 vi er jo i den Stilling, at Ingen brøder
 sig om mig, Ingen kjender mig, det er jult
 som jo stundom har ønsket, vi mere jo
 gerne søge Glæden, hvor jo kan finde den.
 selv paa de indholigste Steder, f. Eg. i den
 egne Spænding, som jo ikke er Olesundig
 nok til blive bløve over, den Spænding,
 hvori Angstelse for mit vedkomme sætter
 mig; det er maaskee første Gang, jo har
 følt virkelig Angst for Vedkomme, selv
 det har nægtet Pirrende. - Nu jo ser
 et Par Timer i mine Klæder og gik saa
 hen i Mørket, hvor jo saae Malerisam-
 lingen, som jo ikke fandt saa grænse
 henviende. I Cataloget har jo mærket
 de Sager, der meest interesserede mig.
 I Paris gav jo i Domein og for Catalog. Lyons
 er en By med 200,000 Indbyggere, hvor
 jo, altsaa meget store ind Kjøbenhavn.
 En smuk Guay gaar langs Rhonen,
 hvorover flere Bræer føies; man arbej-
 der endnu paa en ny Klængbro. Ellers
 ser Falk her ind, som det haardt Nøget at
 bestille, og Bijen har ikke det kjed som
 mulig opstaaende. Mærkede, som jo ellers

har fundet næsten overalt paa Veien, hvor
 der var nogle Dele af Byerne. Det er eller ikke
 meget paa Veien af Byen, og paa den fængsel
 ledt efter saa prægtig. Bortset som i
 Genset var som et lille Paris, synes paa (som
 aldrig saa Paris), liggende i en smuk Egne,
 naar Solen skinner, saa det altid ind, som
 om det var skellig dag, eller Festdag, vil paa
 hellere sige - her er Arbeide, Her, Lærer,
 - der saa Arbeide ind som Læg - herlig
 gør det tungt paa Vedkommende. Skildes.
 Men hvem kan paa paa ingen Mening have.
 Ved at strøfe gennem Gaderne, da paa
 sigt herat Hæder des générales, (som
 sandelig er saare tarveligt.) Kom paa ind
 i en smuk Gade, hvorfra paa kunde see
 sigt ind i en Gaard med mange Afdelin-
 ger, Stue, Stalde o. s. v. paa kunde ligne
 som ved en af vore Gæstgivergaarde paa Ven-
 tergade. Det var for fristende, paa maatte
 ind i disse maleriske Huse; hvert paa
 blik kunde paa til disse gennem
 Live see ind i en oplyst Huse, hvor Lil-
 lonetter af Kiste, og Mændene med de sel-
 lige Kvinder traadte frem under dæmpet
 Klang af Bjælde og Klokker ved Dørens
 rolige Bevægelser ved Krydderne. Det
 paa stas, to hjulene havde, i Krydderne 10.

vende Kindske i Malm dinger, Kirkes,
Klens, Ander og gamle Mønstre og Blad-
singer — og har længe ikke set noget
saa Malerisk. —

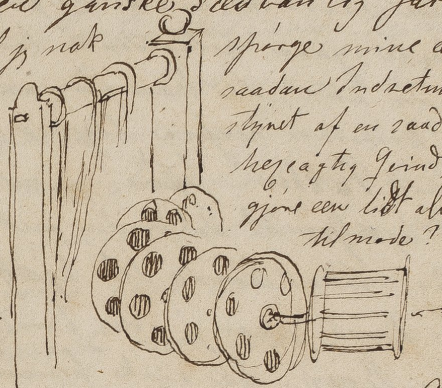
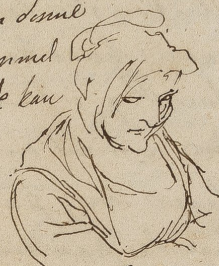
Men og har nok skrevet længe, thi og
føler en mægtig Mangel, at blive
nok bedst, og finder ind i Salen, der saavel
som min Stue og alle Gange ere belagt
med Sten. Om Eftermiddagen.

Udsigt eller Andsigt i Gjenbo = Mø-
set fra mit Vindue i den smalle Gade.

En Stueetage lyder det klirren af Metaller
og Klammeslag, men og behøver ikke mere,
end den lille Scene inde ved Døren paa selve
Gaden, hvor Luedens Kone sidder nok saa net med
sit Sytøj at sit en Lued der bære siger mig
den lille Dreng, som har en lille Firklo gnet
fast paa sit lille Bord eller Bænk, der bliver tjener
saa Moderens Lybød, og der piler hane alt, hvad
han kan; sit er hans Legetøj, det som Faderen
kan give ham; de Ode af hans Faders, som ender
bestendig hænges fast i min Klækem melre, i alt
mig ind: og har ei valgt min Stue — og fædtes
i den, og alt som lille mødtes
og med min Faders Side til
at øve, hvad og agte vil! — Første Sal

Stille, mørk, indfyerskelig. Paa anden Sal kan og see
en gammel grim Kone og en heel Deel smaa
Trochjel, som ere stillede i en flad kreds, imod
hendes og dreie sig paa deres krumme Ase.

Altid hæv Traad, kun rydte med - det hele
seer cabalistisk ind; kun er en L. bylle
en Parce, der spinder Livets Traad - naar
skee paa en hæv ganske seer van lig Jern-
vinde! Nu vil j. nok spørge mine en-
de Lesere, om en saadan Indsættning
synes af en saadan
hejsagtig Geind, ikke
gjør een lidt alvorlig
til mode?

Paa heds Sal, som j. ser af til, som er en Geist
og som j. medtager et meget smukt djs gjennems
et Vindue: Taget, men derimod har et andet, hvor
igjennem j. kan see. For dette Vindue kan trok
kes et Forhæng, men det er en trækhet til Side,
og hele Baggrunden indtager af store, rene lige
gulelige Falder: et sa. lysvædt Længsomhæng.
H. kan see Enden af et Møbel, som ligner en Pult,
og der ved siden af Hønen og riger; kun er ikke gan-
ske ring, kun er ist 30 Aar, men meget net, kun
færdigkommen hendes Paaklædning er Mind bo-
møgt for let, der er intet lig let oven til, ganske
hvid med et grønt Tørklæde hænger lidt over
Skulderen. Men Lyset overføres paa dette hvide
i gule, paa hendes runde Ansigtspare og
Glandem: det sorte Haar, gjør det til et nydeligt
lille Jernbillede, der vel har een af Marstrands
Pensler været. Derover paa kommer Taget paa denne
Maner ~~~~~ Man kan ist see

paa disse min Pens Oacuplyden, at
 j ikke har forstaaet at afsinde den inter-
 essante Side, men kjeder mig lumske.
 "la seconde ville de France" som en
 Klerke igaae betvivende led mig vide, at
 Lyon var, da han fornaar, at j ønskede
 at komme herfra ligesom den komsten hertil.
 Klod Takker - Jepsen: j mener: hvad kan
 det hjælpe, at det er den anden Bj i Frank-
 rig, hvad kunde det hjælpe, om det var
 den første, naar j ikke forstaaer mig paa
 store Bjere. De vilke henvende paa mig,
 og min eneste Gæde har i raadene paa
 Reisen været: at sidde paa mit enenome
 Kammer og tegne eller skrive; idag er j
 iheldigvis ikke oplegt, hvad min Tegneby
 klarlig viser j (se den 9 juli Lyon) og tret
 af at skrive; men j vil dog prøve at fuld-
 ende, hvad j for begynde at tegne paa.

7 For 80 Cent: i Kædet der gæver des

2 Dis ike penze og Tis transport.

Et etelike Præter. Den første j raa
 for paa et Dampskib ved Rhinen, en
 enig Mand med tyndt rødligt Haar, griselet
 Kledt i sin lange sorte Frakke. Dermed i
 Aachen 4 ad forde gærdle Kleeve, som
 gætted den ved Vin flaskerne. Paa Veien

fra Jens til Salenches sad og ved siden
af en ung katolsk Præst, en indmar-
ket smuk Mand, ganske ung, men allers-
mest ligende Pastor Ollgaard. Kjæthun-
den hørte og var fra Norden og gik til
Paris, men det forekom mig som om han
se mærke, at han behandlede mig lidt
som en Kjetter; imidlertid kunde jeg ikke
noksomme glæde mig over hans Udse. De
nære her og i Schweitz seet mange af disse
Folk, saa det kjendslige ved deres lange in-
te Drægter; men de saa det lærde ind. A
Aften sprang jeg ned en saadan Præst her
i Kjøttet, og fik en lang Pasnar med
ham; han fortalte mig en Aftens, og
jeg kalte ham bestandig: monsieur le
curé meget høflig. Vi bleve et selvs-
nede med hinanden, og jeg indgik at
komme paa nogle andre Materier. —
Gode Meder! Læder du endnu i dit
stille Kammer, og seender Tærkner ind
til dine Lomme? de kunne ikke finde
din Johan, du ved. Ikke, at han er: her.
Gud velgives og bevere min gamle Moder!